

Н. В. Бондарчук,
д. держ. упр., професор,
Дніпровський державний аграрно-економічний університет
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-0418-5239>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.16.141

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЮ ПРИВАБЛИВІСТЮ РЕГІОНУ: ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

N. Bondarchuk,
Doctor of Sciences in Public Administration, Professor, Head of the Department
of Management, and Public Administration, Dnipro State Agrarian and Economic University

PUBLIC ADMINISTRATION OF INVESTMENT ATTRACTIVENESS OF THE REGION: CHALLENGES AND PROSPECTS

В статті розглянуто основні виклики та перспективи, які стоять перед державою у питаннях управління інвестиційною привабливістю регіону. Зазначено, що інвестиційна привабливість регіону є одним із головних показників його рівня розвитку та, як наслідок, результативності роботи влади. Визначено, що інвестиційна привабливість це сукупність ознак, властивостей, ресурсів та можливостей внутрішнього та зовнішнього середовища регіону, які необхідні для залучення інвестицій у розвиток регіональної економічної системи. Виділено наступні фактори, які впливають на інвестиційний потенціал регіонів, а саме: географічне розташування, наявність необхідних і достатніх природних ресурсів; розвинена інфраструктура; наявність висококваліфікованих та професійних кадрів; рівень кваліфікації та якості життя населення, місткість споживчого ринку; рівень ділової активності, рівень місцевого оподаткування, рівень політики місцевої влади щодо бізнесу. Запропоновано основні напрями удосконалення державного управління інвестиційною привабливістю регіону, які включають ряд заходів та стратегічних дій, спрямованих на забезпечення сприятливого і прозорого інвестиційного клімату та залучення інвестицій.

The article examines the main challenges and prospects facing effective state management of the region's investment attractiveness. It is noted that the investment attractiveness of the region is one of the main indicators of the level of development of the region and, as a result, the effectiveness of the government's work. Investment attractiveness reflects the economic, social, and political situation in the region, its legal environment, budgetary sphere, tax policy and natural resource potential, etc. All these parameters affect investment activity in the region and determine the processes of inflow and outflow of capital to and from the region, respectively.

It was determined that investment attractiveness is a set of features, properties, resources and opportunities of the internal and external environment of the region to attract investments in the development of the regional economic system.

The main problems that arise in the formation of the investment attractiveness of the region are established: low level of digitization; inefficient system of state management of territorial development, development of regional infrastructure. The following factors affecting the investment

potential of regions are highlighted: geographical location, availability of necessary and sufficient natural resources; developed infrastructure; availability of highly qualified and professional personnel; the level of qualification and quality of life of the population, the capacity of the consumer market; the level of business activity, the level of local taxation, the level of local government policy regarding business. The main directions for improving the state management of the investment attractiveness of the region are proposed, which may include a number of measures and strategic actions aimed at ensuring a favorable and transparent investment climate and attracting investments. The following directions for improving state management of the region's investment attractiveness are proposed, including: development of the region's image; simplification of administrative procedures; improvement of investment infrastructure; support of investment projects; development of the probability of risks; development of human capital; cooperation with business and the public.

Ключові слова інвестиції, інвестиційна діяльність, державне управління, інвестиційна політика, інвестиційний розвиток регіону, інвестиційна привабливість регіону.

Key words: investment, investment activity, state administration, investment policy, investment development of the region, investment attractiveness of the region.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Інвестиційна привабливість регіону є одним із головних показників рівня розвитку регіону та, як наслідок, результативності роботи влади. Через обмеженість власних фінансових ресурсів, залучення приватних інвестицій (внутрішніх та іноземних) стає одним з важливих завдань керівництва. Розвиток різних методів та підходів оцінки інвестиційної привабливості, а також вивчення різних способів її підвищення є актуальним для будь-якої держави. Державне управління інвестиційною привабливістю регіону може допомогти залучити іноземні та внутрішні інвестиції, які сприятимуть створенню нових робочих місць, розвитку інноваційних проєктів, зростанню економіки та підвищенню життєвого рівня населення.

Державне управління інвестиційною привабливістю регіону передбачає розробку та впровадження ефективних стратегій, які спрямовані на підтримку та залучення інвесторів. Досягнення інвестиційної привабливості може включати в себе реалізацію різних заходів з боку держави, а саме: удосконалення законодавства, спрощення бюрократичних процедур, зниження податкових та митних бар'єрів, покращення стану інфраструктури та послуг, забезпечення стабільного і прозорого бізнес-середовища. Особливо актуальним дане питання є для України, яка частково або повністю втратила важливі інфраструктурні об'єкти та на відновлення яких буде потрібно значна кількість ресурсів.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Дослідженню питань інвестиційної привабливості присвячено науково-практичні роботи таких авторів, як І. Бланко, А. Гайдуцький, М. Бутко, І. Вахович, О. Гаврилюк, С. Герасименко, З. Герасимчук, С. Ішук, О. Кириленко, які досліджували різні аспекти інвестиційної привабливості регіонів та внесли свій внесок у розвиток даної тематики. Однак, незважаючи на отримані вагомі наукові досягнення, багато проблем теоретично-

го та практичного характеру у цій сфері залишаються невирішеними.

Відсутність повноцінних рішень щодо покращення інвестиційної привабливості регіонів створює потребу у проведенні додаткових наукових пошуків та досліджень. Подальші наукові дослідження можуть допомогти виокремити та зрозуміти ключові чинники, які впливають на інвестиційну привабливість регіонів, а також розробити ефективні стратегії та інструменти для залучення інвестицій.

МЕТА СТАТТІ

Метою статті є дослідження основних викликів, які нині стоять перед державою у сфері забезпечення інвестиційної привабливості регіонів, а також окреслення напрямів удосконалення державного управління інвестиційною привабливістю регіону.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

Інвестиційна привабливість є одним із критеріїв соціально-економічного розвитку регіону. Інвестиційна привабливість відображає економічну, соціальну, політичну ситуацію, яка склалася в державі та в регіонах зокрема, правове середовище, бюджетну сферу, податкову політику і природно-ресурсний потенціал тощо. Всі ці параметри впливають на інвестиційну активність у регіоні та зумовлюють процеси припливу та відтоку капіталу в регіон та з регіону, відповідно.

Внаслідок важкої політичної, економічної та економічної ситуації, яка склалася в Україні внаслідок розв'язання війни з Росією, майже призупинено залучення капіталу. Така ситуація вимагає від влади розробку певних заходів та стратегій, які допоможуть залучити інвесторів, що, у свою чергу, призведе до створення нових робочих місць, поповнення бюджетів різного рівня, а також до забезпечення соціально-економічної стабільності у державі в цілому та регіонах зокрема. Беззаперечним є той факт, що при виборі об'єкта інвестування

інвестор велику увагу приділяє рівню інвестиційної привабливості регіону. Незважаючи на те, що існує велика кількість наукових праць щодо оцінки інвестиційної привабливості регіону, на даний момент дискусійним залишається питання визначення інвестиційної привабливості.

Так, О. Бражко під терміном "інвестиційна привабливість" розуміє інтегральну характеристику, достатню соціально-економічну, організаційно-правову, морально-психологічну та суспільно-політичну зацікавленість суб'єкта інвестиційної діяльності вкладати свої кошти у той чи інший об'єкт [2].

Лещук Г.В. пропонує під інвестиційною привабливістю регіону розуміти сукупну характеристику певного регіонального простору з погляду інвестиційного клімату, аналізу рейтингового місця регіону в економіці країни, рівня розвитку інвестиційної інфраструктури, рівня перспективності розвитку регіону, рівня державної підтримки в регіоні, значимості впливу адміністративних бар'єрів, можливостей залучення фінансових ресурсів, що істотно впливають на формування прибутковості засобів, які вкладуються, та інвестиційних ризиків [10].

На думку авторів [7] інвестиційна привабливість регіону — це комплекс різноманітних чинників та умов, а саме політичних, економічних, правових, інституційних, соціально-економічних, екологічних, які зумовлюють поведінку діючих та потенційних суб'єктів інвестиційної діяльності щодо вкладення інвестицій у розвиток регіону та забезпечують стабільність інвестиційної діяльності як вітчизняних та зарубіжних інвесторів.

Л. Борщ та С. Герасимова на інвестиційну привабливість регіону дивляться з позицій інвестиційного клімату, рівня розвитку інвестиційної інфраструктури, можливості залучення інвестиційних ресурсів та інших факторів, що істотно впливають на формування прибутковості інвестицій і інвестиційних ризиків [1].

Отже, інвестиційну привабливість можна визначити як сукупність ознак, властивостей, ресурсів та можливостей внутрішнього та зовнішнього середовища регіону, які необхідні для залучення інвестицій у розвиток регіональної економічної системи.

Останні тенденції в Україні щодо інвестиції в основний капітал свідчать наступне, що за період з 2016 по 2019 роки цей показник збільшувався з 3810 млн дол. США до 5860 млн дол. США у 2019 р. (рис. 1) [6].

Але у 2020 році цей показник зменшився і мав негативне значення. Збільшення прямих іноземних інвестицій в економіку України переважною мірою забезпечувалося реінвестованими доходами іноземних інвесторів. Водночас надходження нових іноземних інвестицій в капітал українських підприємств у 2021 р. становило лише близько \$800 млн, що за виключенням 2020 року, є найнижчим обсягом з 2014 року та майже на порядок нижчим, ніж у 2005—2013 рр. (\$6,2 млрд. в середньому за рік). Цілком є зрозумілим, що після початку воєнної агресії, яку розв'язала Росія проти України 24 лютого 2022 року інвестування в основний капітал майже призупинено.

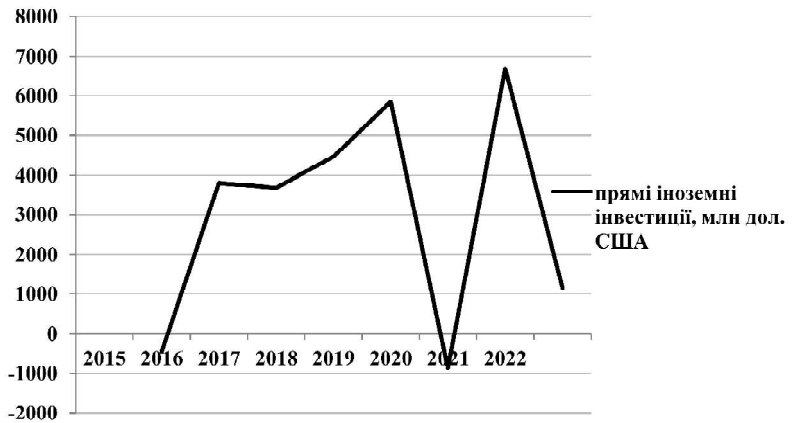

Рис. 1. Прямі іноземні інвестиції, млн дол. США

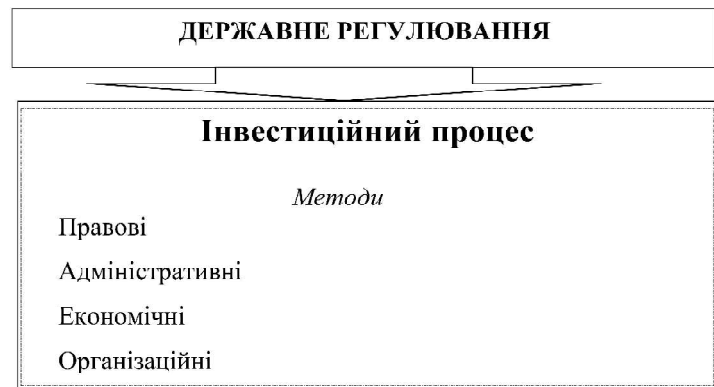

Рис. 2. Методи державного регулювання інвестиційного процесу

Слід зазначити те, що достатній рівень інвестування дозволяє підвищити продуктивність економіки та ефективно використання її потенціалу, і, як наслідок, визначає високі довгострокові темпи її економічного зростання. Тому питання забезпечення інвестиційної привабливості регіону та держави в цілому є необхідним та актуальним питанням.

На сьогодні з метою підвищення інвестиційної привабливості регіонів необхідно формувати ефективну регіональну політику із застосуванням інституціональних заходів її регулювання [11]. Одним із суб'єктів, який бере участь у процесі формування сприятливого інвестиційного клімату, є держава. Її функції спрямовані на стимулювання інвестиційної діяльності у регіонах та в цілому у державі. На інвестиційному ринку держава є свого роду посередником. Крім того держава безпосередньо керує цим інвестиційним ринком, визначаючи "правила гри" на цьому ринку.

Проте держава, виступаючи учасником інвестиційного процесу, має низку особливостей, властивих тільки їй. Так, основною особливістю є законодавче регулювання, яке визначає своєрідність взаємовідносин держави з іншими учасниками ринку, цілі та завдання державного регулювання інвестиційної діяльності. Вона зумовлює методи та засоби державного втручання в інвестиційний процес: правові, адміністративні, економічні та організаційні (рис. 2) [4].

До першої групи належать методи розробки та прийняття нормативних правових актів та забезпечення кон-

тролю за виконанням вже прийнятих законодавчих актів. До інструментів державного управління відносять сукупність нормативно-правових актів різного рівня, державні програми, концепції, стратегії. Наприклад, основними нормативно-правовими актами, які регулюють інвестиційні відносини є Закон України "Про інвестиційну діяльність" від 18.09.1991 № 1560-XII, Закон України "Про режим іноземного інвестування" від 19.03.1996 № 93/96-ВР, також важливе значення має прийнятий 17 лютого 2000 року Закон України "Про усунення дискримінації в оподаткуванні суб'єктів підприємницької діяльності створених з використанням майна та коштів вітчизняного походження" № 1457-III та ін.

Адміністративні методи — це методи, які застосовуються щодо об'єктів управління в інвестиційній діяльності, щоб спонукати їх дотримуватися встановлених норм і правил. У цьому випадку використовують такі інструменти, як реєстрація та ліцензування, квотування, застосування системи санкцій, погоджувально-дозвільні процедури.

Економічні методи спрямовані на створення сприятливих умов залучення інвестицій. Вони є найбільш ефективною формою регулювання взаємовідносин регіону та бізнес-структур, тому ця група більш широка і включає державне фінансування, податкові пільги, бюджетні позики, державні гарантії, спеціальний податковий режим, субсидії у вигляді компенсації за банківським кредитом, субсидії на компенсацію енерготарифів, пільгові умови користування землею та іншими природними ресурсами та ін.

До організаційних методів можна віднести методи, які спрямовані на координацію інвестиційної діяльності та підвищення іміджу регіону серед інвесторів. У цю групу входять такі інструменти державного управління інвестиціями, як створення ради з інвестицій, формування бази даних інвестиційних проектів, створення системи доведення інформації до потенційних інвесторів, учасників інвестиційного процесу та розробка піар-компанії та іміджевих заходів.

Всю різноманітність використовуваних державою методів і способів регулювання інвестиційних процесів в регіоні можна також розбити на дві групи: прямі та непрямі. Прямі методи регулювання інвестицій безпосередньо впливають на діяльність суб'єктів інвестиційних відносин і базуються на владно-розпорядчих відносинах. Вони реалізуються через інструменти правового регулювання, адміністративного та економічного впливу [5].

Непряме регулювання інвестиційної діяльності здійснюється лише економічними засобами. Держава, використовуючи економічні інтереси та стимули, впливає на економічну поведінку суб'єктів господарювання, які виступають як виробники та споживачі. Непрямі методи регулювання інвестиційних процесів впливають на отримання та використання інвестиційних ресурсів опосередковано, автоматично, носять безадресний характер. Використання тієї чи іншої форми державного впливу на інвестиційні процеси залежить від політики соціально-економічного розвитку, яка проводиться в країні та яка необхідна для активізації її інвестиційних можливостей.

Безумовно, тут є певні бар'єри (слабкий інвестиційний попит з боку реального сектора та відсутність мотивації із боку потенційних інвесторів; низький рівень

життя більшості населення; нестача вільних фінансових ресурсів). Крім цього є внутрішні можливості збільшення інвестицій. Але все це залежить від системи управління регіонами, регіональної інвестиційної політики, яка передбачає систему заходів, що проводяться на рівні окремого регіону та сприяють мобілізації інвестиційних ресурсів та визначення напрямів їх найефективнішого використання на користь регіону.

Виділяють такі фактори, які впливають на інвестиційний потенціал регіонів: географічне розташування, наявність необхідних і достатніх природних ресурсів; розвинена інфраструктура; наявність висококваліфікованих та професійних кадрів; рівень кваліфікації та якість життя населення, місткість споживчого ринку; рівень ділової активності, рівень місцевого оподаткування, рівень політики місцевої влади щодо бізнесу [3].

Основна мета регіональної інвестиційної політики — створення та підтримка пропозиції на ринку капіталу, яка повинна задовольняти потреби економіки в інвестиціях певного обсягу та структури. Головним завданням є створення умов, що сприяють розширенню впливу інвестиційних ресурсів в економіку та забезпечення на цій основі сталого економічного зростання [10]. При цьому цілі регіональної інвестиційної політики можуть бути спрямовані, по-перше, на вихід із існуючого стану або запобігання погіршення. Тобто метою управління є стабілізація ситуації, яка склалася, і створення відповідних передумов для економічного прориву. По-друге, зміну кількісних властивостей та якості функціонування інвестиційної системи для переведення її у більш сприятливий стан, який характеризується найвищими показниками зростання та ефективності.

Аналіз успішності проведення регіональної інвестиційної політики дозволяє виявити три основні проблеми. Перша з них — низький рівень цифровізації, віддаленого доступу до послуг, обумовлений низьким пріоритетом цифровізації послуг для бізнесу з боку органів державної влади, відсутність мотивації керівництва регіонів на впровадження інформаційних технологій, тривалий термін окупності проектів та необхідність значних бюджетних витрат.

Цифровізація стосується широкого переліку відносин між представниками бізнес-структур (інвесторами) та державою. Розвиток цифровізації дає позитивні ефекти на всіх рівнях економіки. Для держави це підвищення ефективності процесів державного управління (наприклад, збору податків та управління даними), скорочення можливостей для шахрайства та зловживань при отриманні державних послуг та доступу до державного фінансування, підвищення ефективності взаємодії з бізнесом та громадянами. Для бізнесу — це спрощення виходу на ринки та доступу до взаємодії з органами державного та муніципального управління, підвищення прозорості та спрощення взаємодії з контрольно-наглядовими органами, підвищення кваліфікації ефективності внутрішніх процесів.

Впровадження інформаційних технологій також забезпечує для держави підвищення ефективності використання наявних фінансових, матеріальних та кадрових ресурсів, економію бюджетних коштів та, як результат, зростання продуктивності праці та нове джерело зростання ВВП. Треба зауважити, що в Україні на державному рівні приділено значну увагу заходам щодо розвитку цифрові-

зації. Серед найважливіших кроків є створення Міністерства цифрової трансформації України розвитку у 2019 році. Саме діяльність даного центрального органу виконавчої допомоги дозволить досить швидко вирішити проблеми у цій сфері державного управління, які перешкоджають розвитку регіонів та їх інвестиційної привабливості.

Іншою проблемою є рівень ефективності системи державного управління територіальним розвитком, особливо у сфері проектного управління. Це виявляється у проблемах функціонування проектних офісів у регіонах, низьким рівнем міжвідомчої взаємодії та залучення непрофільних державних органів виконавчої влади та сторонніх організацій у процес реалізації програм розвитку та пріоритетних проектів.

Сучасний розвиток територій потребує зміни підходів та вимог до регіонального та місцевого управління, якісного його підвищення до сучасного конкурентоспроможного рівня з метою покращення інвестиційного клімату. Проведення перегляду стратегій розвитку та визначення нових пріоритетних цілей вимагає від керівників вищого та середнього рівня наявності якісних нових професійних навичок та управлінських компетенцій. У свою чергу це вимагає використання нових освітніх технологій, освітніх програм, орієнтованих на навчання регіональних та муніципальних команд управління змінами, лідерству та проектному підходу.

Третя проблема полягає у недостатньому розвитку, а нині і поганому стані або відсутності необхідних об'єктів регіональної інфраструктури. Соціально-економічний стан регіонів нерозривно пов'язаний із функціонуванням та станом об'єктів інфраструктури, які забезпечують надання послуг та рух товарів на ринку. До поняття інфраструктури традиційно відносять дороги та транспорт, включаючи порти, аеропорти, мости, енергетичне господарство та іншу інженерну структуру — водопостачання, каналізацію, зв'язок, а також широку сферу, що надає послуги населенню, освіта, охорона здоров'я тощо. Таким чином, інфраструктура є сукупністю допоміжних сфер діяльності, які забезпечують ефективне функціонування соціально-економічної системи регіону, що визначає не лише рівень якості життя, а й просторову структуру регіону, схему розміщення виробничих потужностей та використання його ресурсів.

Напрями удосконалення державного управління інвестиційною привабливістю регіону можуть включати ряд заходів та стратегічних дій, спрямованих на забезпечення сприятливого і прозорого інвестиційного клімату та залучення інвестицій. Окреслимо деякі з них:

1. Розвиток іміджу регіону. Потрібно активно просуvaluвати позитивний імідж регіону як інвестиційно привабливого місця. Це може включати проведення масових заходів, виставок, конференцій та презентацій, а також використання медіа та соціальних мереж для просування переваг регіону для інвесторів.

2. Спрощення адміністративних процедур. Вважаємо за необхідне впроваджувати ефективні та прості процедури для реєстрації бізнесу, отримання дозволів та ліцензій, митних процедур та інших адміністративних процедур, що стосуються інвесторів. Спрощення бюрократичних процедур знижує ризики та витрати для інвесторів.

3. Покращення інвестиційної інфраструктури. Держава повинна активно інвестувати у розвиток інфраст-

руктури, яка сприяє інвестиційній діяльності, такі як транспортні мережі, комунікаційні системи, енергетичні ресурси, індустриальні парки тощо.

4. Підтримка інвестиційних проектів. Держава може надавати підтримку інвестиційним проектам, що мають соціально-економічне значення для регіону. Це може бути фінансова підтримка, податкові пільги, земельні вигоди або інші стимули для прискорення та залучення інвестицій.

5. Розробка імовірності ризиків. Для інвесторів важливо знати можливі ризики та перешкоди, пов'язані з інвестуванням у регіоні. Державне управління повинно проводити аналіз імовірних ризиків та забезпечувати інформаційну підтримку для інвесторів.

6. Розвиток людського капіталу. Важливо інвестувати у розвиток освіти та кваліфікації місцевого населення, що забезпечить кадрову базу для інвестиційних проектів. Професійна підготовка та кваліфікована робоча сила привертають інвесторів.

7. Співпраця з бізнесом та громадськістю. Важливо залучати бізнес-структури та громадськість до процесу прийняття рішень стосовно розвитку регіону. Співпраця із зацікавленими сторонами допомагає забезпечити узгодженість інтересів та сприяє сталому розвитку.

Окрім того слід посилити роль місцевих органів влади у створенні умов для покращення інвестиційної привабливості регіону, яке може бути досягнуто шляхом активної співпраці з громадськими організаціями та підприємствами.

Впровадження цих заходів щодо удосконалення державного управління інвестиційною привабливістю регіонів може позитивно вплинути на залучення інвестицій та забезпечення сталого економічного зростання окремого регіону та держави в цілому.

ВИСНОВКИ З ДАНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ І ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

Аналіз стану регіонів України вказує на те, що загальна інвестиційна привабливість країни зараз перебуває не в найкращому становищі. Така ситуація безумовно пов'язана із воєнною агресією з боку Росії проти України. Але на перспективу слід забезпечити створення в Україні привабливого інвестиційного середовища за допомогою активних державних заходів, які повинні бути спрямовані на зміну правового, економічного, інституційного та політичного поля.

З цієї метою слід впровадити наступні заходи щодо удосконалення державного управління інвестиційною привабливістю регіону, серед яких: розвиток іміджу регіону; спрощення адміністративних процедур; покращення інвестиційної інфраструктури; підтримка інвестиційних проектів; розробка імовірності ризиків; розвиток людського капіталу; співпраця з бізнесом та громадськістю.

Література:

1. Борщ Л.М., Герасимова С.В. Інвестування: теорія і практика: навчальний посібник. Київський ун-т ринкових відносин, Феодосійська фінансово-економічна академія. К.: Знання, 2007. 685 с.

2 Бражко О. Особливості формування оцінки інвестиційної привабливості економіки. Інвестиції: практика та досвід. 2009. № 12. С. 16—20.

3. Бутко М., Зеленський С., Акименко О. Сучасна проблематика оцінки інвестиційної привабливості регіону. Економіка України. 2015. № 11. С. 30—37.

4. Данилишин Б. Щодо стану інвестиційних процесів в економіці України та шляхів їх активізації. URL: https://lb.ua/blog/bogdan_danylysyn/503439_shchodo_stanu_investitsiynih_protseviv.html (дата звернення: 04.08.2023).

5. Денисенко М. П., Будякова, О. Ю. (2020). Державне управління економікою регіонів на інвестиційній основі. Науковий вісник: Державне управління. 2020. 2(24). DOI: [https://doi.org/10.32689/2618-0065-2020-2\(4\)-103-117](https://doi.org/10.32689/2618-0065-2020-2(4)-103-117) (дата звернення: 04.08.2023).

6. Державний сайт Міністерства фінансів України. URL: <https://index.minfin.com.ua/economy/gdp/> (дата звернення: 05.08.2023).

7. Доброва Н., Сидоренко О. Інвестиційна привабливість регіонів України як фундамент сталого економічного розвитку країни. Науковий вісник Одеського національного економічного університету: зб. наук. праць; за ред.: М.Д. Балджи. Одеса: Одеський національний економічний університет. 2018. № 5 (257). С. 51—66.

8. Ємельянов В.М. Формування ефективної інвестиційної політики комплексного розвитку регіонів. Інвестиції: практика та досвід. 2015. № 6. С. 104—107.

9. Ковальчук С.П. Організаційно-економічні механізми залучення інвестицій на регіональному рівні. Науковий вісник Херсонського державного університету. 2014. № 5. Ч. 1. С. 188—192.

10. Лещук Г.В. Інвестиційний розвиток сучасної регіональної інфраструктури. Науковий вісник Ужгородського національного університету. 2017. Вип. 12. Ч. 1. С. 183—186.

11. Савлук О.В. Світовий досвід підвищення інвестиційної привабливості регіону на основі інституційного регулювання. Вісник Хмельницького національного університету. 2012. № 2. Т. 1. С. 256—262.

12. Сілюкова С.М. Нормативно-правове та інституційне забезпечення державного регулювання розвитку інвестиційного потенціалу регіонів України Вісник Академії митної служби України. 2013. № 1 (8). С. 105—111.

References:

1. Borshch, L.M. and Gerasimova, S.V. (2007), Investuvannya: teoriya i praktyka [Investing: theory and practice], Znannia, Kyiv, Ukraine.

2. Brazhko, O. (2009), "Peculiarities of forming an assessment of the investment attractiveness of the economy", Investytsiyi: praktyka ta dosvid, Vol. 12, pp. 16—20.

3. Butko, M., Zelenskyi, S. and Akymenko, O. (2015), "Modern problems of assessing the investment attractiveness of the region", Ekonomika Ukrainy, Vol. 11, pp. 30—37.

4. Danylyshyn, B. (2022), "Regarding the state of investment processes in the economy of Ukraine and ways of their activation", available at: https://lb.ua/blog/bogdan_danylysyn/503439_shchodo_stanu_investitsiynih_protseviv.html (Accessed 04 Aug 2023).

5. Denysenko, M. P. and Budyakova, O. Yu. (2020), "State management of the economy of regions on an investment basis", Naukovyy visnyk: Derzhavne upravlinnya. Vol. 2 (2 (4)). DOI: [https://doi.org/10.32689/2618-0065-2020-2\(4\)-103-117](https://doi.org/10.32689/2618-0065-2020-2(4)-103-117)

6. State website of the Ministry of Finance of Ukraine (2023), available at: <https://index.minfin.com.ua/economy/gdp/> (Accessed 04 Aug 2023).

7. Dobrova, N. and Sydorenko, O. (2018), "Investment attractiveness of the regions of Ukraine as the foundation of sustainable economic development of the country", Naukovyy visnyk Odes'koho natsional'noho ekonomichnoho universytetu, Vol. 5 (257), pp. 51—66.

8. Yemel'yanov, V.M. (2015), "Formation of an effective investment policy for the comprehensive development of regions", Investytsiyi: praktyka ta dosvid, Vol. 6, pp. 104—107.

9. Koval'chuk, S.P. (2014), "Organizational and economic mechanisms of investment attraction at the regional level", Naukovyy visnyk Kherson's'koho derzhavnoho universytetu, vol. 5, no. 1, pp. 188—192.

10. Leshchuk, G.V. (2017), "Investment development of modern regional infrastructure", Naukovyy visnyk Uzhhorods'koho natsional'noho universytetu, vol. 12, no. 1. P. 183—186.

11. Savluk, O.V. (2012), "Global experience of increasing the investment attractiveness of the region on the basis of institutional regulation", Visnyk Khmel'nyts'koho natsional'noho universytetu, vol. 2, no. 1, pp. 256—262.

12. Silyukova, S.M. (2013), "Regulatory, legal and institutional provision of state regulation of the development of investment potential of the regions of Ukraine", Visnyk Akademiyi mytnoyi sluzhby Ukrainy, Vol. 1 (8), pp. 105—111.

Стаття надійшла до редакції 10.08.2023 р.

<https://nayka.com.ua>

Електронне фахове видання

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ
удосконалення та розвиток

Виходить 12 разів на рік

включено до переліку наукових фахових видань України
з питань **ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ**
(Категорія «Б»)

Наказ Міністерства освіти і науки України
від 28.12.2019 №1643

Спеціальність 281

e-mail: economy_2008@ukr.net

viber: +38 050 3820663